

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 302

1 Ἰουνίου 2011

Τό πολιτιστικό μας ὄραμα

Κρυφοί διαφημιστές τῆς ἀπαξίας

τό μονοπάτι τῆς πολιτιστικῆς ἀνάπτυξης, συναδελφωμένος μέ τούς δρομεῖς βιοπαλαιστές τῆς ἐποχῆς μου, συνοδεύω, θαυμαστικά, τίς φάλαγγες τῶν μαχητῶν στίς θεαματικές ἐξορμήσεις τους καί στίς ἐντυπωσιακές κατακτήσεις τους. Ἀλλά, δέν εἶναι λίγες καί οἱ περιπτώσεις, πού τό σκοτάδι τῆς σκοπιμότητος καί ἡ ἀσάφεια τῶν ιδιόπλοκων σχεδιασμῶν θολώνουν μέσα μου τό ἀνάπτυγμα τῶν μοντέρνων ὁραμάτων, πνίγουν τίς ἐλπίδες καί διακινοῦν, στό βάθος τῆς ψυχῆς μου, ἕνα αὐθόρμητο στεναγμό ἢ ἀνεβάζουν στό μάτι μου ἕνα ἀπροσδόκητο δάκρυ.

Εφημερίδες, τηλεοπτικά κανάλια, ψυχροί ἀναλυτές τῆς μοντέρνας κουλτούρας, κομματικοί διαφημιστές ἢ ἐπικριτές τῶν προγραμμάτων τῆς κατεστημένης ἐξουσίας, ἐρεθίζουν ὅλους μας, ὁλοένα καί περισσότερο. Κρατοῦν ἀδιάκοπα ἀνοιχτή τήν ἀτζέντα τῆς κοινωνικῆς καί τῆς πολιτιστικῆς μας ἀνάπτυξης. Ταξινομοῦν καί κα-

ταχωρίζουν τίς ἐξελίξεις. Ὑποδαυλίζουν, μέ τήν ὀξύτητα τῆς γραφίδας τους, τά ἐνδιαφέροντα καί τίς ἀγωνίες τοῦ κοινωνικοῦ σώματος. Ἐπαινοῦν τοὺς ὁμόφρονες καί σύμψυχους. Ψέγουν τήν ἀντίπερα πτέρυγα. Καί-ἀπό στιγμή σέ στιγμή-ἐναλλάσσουν στόν πίνακα τῶν συμπερασμάτων τους τή ζητωκραυγή καί τήν ἀπόρριψη.

Αδιαμφισβήτητος στόχος τῆς νεωτερικότητας, πού περνάει ἀπό τοὺς σχεδιαστές στοὺς καταναλωτές, εἶναι ἡ διεύρυνση καί ἡ παγίωση τῆς εὐμάρειας. Τό ἀνοιγμα τῆς ψυχῆς καί τῶν ὁραμάτων της στό γοητευτικό πλοῦτο. Ἡ μετοχή στό τρελλό πανηγύρι τῆς ζωῆς. Τό θριαμβικό, μαζικό πέραςμα στή Συβαριτική χλιδή καί στήν ἀκόρεστη ρωμαϊκή φιληδονία. "Φάγωμεν, καί πῶμεν, αὖριον γάρ ἀποθνήσκομεν"(Α' Κορινθ. ιε' 32).

Καί σύνθημα, πού ἀδιάκοπα ἀναπλάθεται καί φωτίζεται ἀπό τοὺς παραγωγούς τῶν ἀγαθῶν καί ἀπό τοὺς καρπωτές τοῦ συστήματος τῆς μανιακῆς κατανάλωσης, εἶναι ὁ συνεχῆς ἐκσυγχρονισμός καί ἡ ἀέναη δοκιμή τῶν νέων κατασκευῶν καί τῶν πρόσθετων ἀνέσεων. Ἐντυπωσιασμένες οἱ μάζες, προσφεύγουν στήν ἐμπορευματοποιημένη εὐτυχία. Στή βιτρίνα τῆς κοσμικῆς μαγείας. Στά παζάρια τῶν ἐκμοντερνισμένων ὑποδειγμάτων σκέψης. Στό κύκλωμα τῆς ἀδέσμευτης ἀξιολόγησης τῶν ἐπιλογῶν. Στή συντροφιά τῆς ἀτέρμονης διασκέδασης. Στή μαχητική ὁμάδα προσπέλασης στοὺς ἀνθόκηπους τῆς τρελῆς χαρᾶς.

Ἡ ἀπορία, πού προκύπτει, καθὼς παρακολουθοῦμε τά σύγχρονα, ὁρμητικά ρεύματα πρὸς τήν ἀδέσμευτη εὐμάρεια καί πρὸς τήν ἀπόλαυση τῆς κραιπάλης: Ἀναβαθμίζουν τόν πολιτισμό μας; Ἀνεβάζουν τήν ἀξία "ἄνθρωπος"; Συντάσσουν καινούργια χρονικά πολιτιστικῆς δημιουργίας καί δίνουν εὔσημα στοὺς σοφοὺς ἐγκεφάλους, πού τά ὁραματίστηκαν καί τά σχεδίασαν καί στή γενιά μας, πού τά ἀποδέχεται καί τά ἀπολαμβάνει;

Μή βιαστεῖτε νά φιμώσετε αὐτή τήν ἀπορία, παραπέμποντας σέ κάποιες αἰσιόδοξες ἀποτιμήσεις τῆς τηλεοπτικῆς ὀθόνης ἢ σέ κάποια εὐφρόσυνα ξεσπάσματα τῆς ἄγουρης νεότητας. Ἡ πληροφορικὴ τέχνη καί ἡ δημοσιογραφικὴ ἀποτίμηση τῆς καθημερινότητας, ἂν τίς προσέξουμε, θά διαπιστώσουμε, ὅτι ἀναρτοῦν προβλέψεις κινδύνων, ἐκεῖ, πού τά χρυσοστόλιστα ἄρματα τῆς ἀστείρευτης εὐμάρειας καί τῆς χρυσῆς εὐτυχίας τρέχουν ἀνυποψίαστα. Καί μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι πίσω ἀπὸ τοὺς σταθμούς τῆς ἐντυπωσιακῆς διαφήμισης, βρίσκονται οἱ ἔμποροι καί ἐκμεταλλευτές τῆς ἀνθρώπινης

άξιοπρέπειας. Έκείνοι, πού πουλούν απόλαυση, αδιαφορώντας, αν ή πρόσθετη ικανοποίηση προσφέρεται στην κρημνώδη κατωφέρεια και αν ή αποδοχή της προκλητικής διαφήμισης αποτελεί αναμέτρηση με την άποτυχία και με τον όλεθρο.

Θά μπορούσα νά μεταφέρω εδώ σειρά άτελεύτητη σοβαρών έπισημάνσεων, πού-άλλοτε εκ προαιρέσεως και άλλοτε εκ παραδρομής-προσδιορίζουν τούς κινδύνους και φωτογραφίζουν τά θύματα. Άλλά ό στενός χώρος δέν μου παρέχει τήν εύχέρεια. Θά αποφύγω τήν επίμονη διακίνηση στίς περιοχές και στίς πρακτικές του κινδύνου, αλλά δέ θά παραλείψω νά ανασύρω από τήν άρχαιοθετημένη και λησμονημένη "πληροφόρηση" λίγα, έλάχιστα, περιστατικά, πού μαρτυρούν και, ταυτόχρονα, διαμαρτύρονται για τήν πτωτική και έκβαρβαριστική πορεία του μοντέρνου πολιτισμού μας.

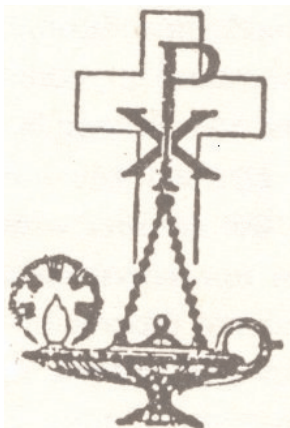
1 Εΐδηση σέ έλληνική έφημερίδα-άπό εκείνες, πού καταχωρούνται στίς τελευταίες σελίδες και σέ σύντομη διατύπωση-ένημέρωνε τούς αναγνώστες, ότι "ό τζίρος της βιομηχανίας του Sex είναι μεγαλύτερος άπό τό τζίρο της πολεμικής βιομηχανίας". Αύτή ή πληροφόρηση ύπονοεί, ότι πίσω άπό τήν όργιώδη διαφήμιση του Sex διακινείται ή σκοπιμότητα της κερδοσκοπίας. Καί, κατά δεύτερο λόγο, ύπονοεί ότι όλοι εκείνοι, πού ιδιοποιούνται τά άμύθητα έσοδα, δέν όρρωδούν βλέποντας τίς τραγικές συνέπειες της έπαγγελματικής τους εύφορίας. Τό έϊτζ, πού όδηγεϊ τά νειάτα στην περιθωριακή άπαξία και στό θάνατο. Καί τίς ψυχολογικές έμπλοκές, πού κουρελιάζουν τήν προσωπικότητα. Για τούς βιομήχανους του Sex, όλα αυτά είναι άσήμαντες λεπτομέρειες. Άρκει, πού τρέχει ό παράς και γεμίζουν τά θυλάκια. Για τόν πολιτισμό μας, όμως, είναι προδοσία, και διολίσθηση στό βούρκο.

2 Τό Άμερικάνικο περιοδικό Life δημοσιοποίησε κάποτε μιά ειδική έρευνα, για τίς συνέπειες του καπνίσματος και τήν έρευνα αύτή φιλοδόξησε νά τήν παρουσιάσει στη χώρα μας μιά καθημερινή έφημερίδα. Ό προβληματισμός, πού έκδιπλώθηκε στό τραπέζι της έρευνας, περιοριζόταν στην εκτίμηση και στη σύγκριση του κέρδους και της ζημίας. Τό κάπνισμα βλάπτει τήν υγεία. Αυτό είναι διαπιστωμένο. Όδηγεϊ στην περιθωριοποίηση, στην άρρώστια και στό θάνατο. Όλα αυτά έχουν κόστος. Καί για τήν έπιχείρηση, πού μισθοδοτεί τόν καπνιστή και για τούς μηχανισμούς της περίθαλψης και για τά ταμεία της συνταξιοδότησης. Άν έρευνηθεί τό θέμα άπό τήν άλλη σκοπιά,

προκύπτει, ότι ή βιομηχανία και ή έμπορία του καπνού εισφέρουν πλούτο και στά κλιμάκια της βιομηχανίας και στό κράτος, πού καρπούται τους φόρους. Η μελέτη και ή συγκριτική διερεύνηση όδήγησε στό συμπέρασμα, ότι τά κέρδη ήταν περισσότερα από τίς ζημιές. Καί άφου βρέθηκαν περισσότερα τά κέρδη, αποφασίστηκε νά άφεθούν ελεύθερες οί βιομηχανίες νά παράγουν τό δηλητήριο του θανάτου και οί καπνιστές νά τό εισπνέουν, έστω και άν αυτή ή εισπνοή δρομολογούσε στήν τελική έκπνοή. Τώρα, στή χώρα μας και σέ πολλές άλλες χώρες της άνατολής και της δύσης, καταβάλλεται προσπάθεια νά περιοριστεί τό κάπνισμα, γιά νά διασωθούν οί άνθρωπινες ύπαρξεις από τό μαρασμό και από τό θάνατο. Η μεγάλη, όμως, χώρα του Άτλαντικού, πού διεκδικεί προνόμια παγκόσμιας ήγεμονίας, έξακολουθεί νά διακινεί τό όλέθριο προϊόν της και νά γεμίζει τά ταμεία της.

3 Έμπνευση σκοταδιστική και έξουθενωτική της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και-κατά προέκταση-του ιστορικά καταξιωμένου πολιτισμού μας είχαν και οί δικοί μας, οί Έλληνες, εκλεγμένοι, ήγέτες και πλοηγοί των όραμάτων του λαού μας. Μέσα στήν αϊφνίδια καταίγίδα της οικονομικής κρίσης, στό σκοτεινιασμένο όρίζοντα της υπερχρέωσης και στόν κλοιό των άπειλών της έπόμενης μέρας, οί άρχοντές μας σοφίστηκαν νά στήσουν σέ κάθε γειτονιά της έξουθενημένης και παγκόσμια διασυρμένης πατρίδας, σέ βουνά και σέ παραλίες καζίνα και λέσχες τυχερών παιχνιδιών, άγορές των συνειδήσεων και των κρυφά φυλαγμένων έσχατων αποθεματικών, γιά νά άπομυζήσουν τό μερίδιο του φόρου και νά ίκανοποιήσουν τους ντόπιους ή τους ξένους δανειστές μας. Νά καλέσουν τους ύπάρχοντες θαμώνες των καζίνων νά πυκνώσουν τήν παράταξή τους, νά διευρύνουν τό τζίρο, νά άδειάσουν τίς δικές τους τσέπες-παίζοντας-και νά έμπλουτίσουν τά άδεια συρτάρια της φορομπηχτικής μηχανής. Καί, προχωρώντας άκόμη περισσότερο, νά βγάλουν τή νεολαία μας, από τόν άνοιξιάτικο άνθό των όραμάτων της, στό παζάρι των "τυχερών" άναμετρήσεων, γιά νά τήν καταντήσουν ράκος άπαξιωτικό και άνίκανο γιά πολιτιστικές άναζητήσεις.

Εχοντας μπροστά σας τέτοια μηνύματα και τέτοιους σχεδιασμούς, έβρίσκετε τό κουράγιο νά ύποστηρίξετε, ότι βηματίζουμε στόν άνηφορικό δρόμο της άέναης προόδου και της γραφής μιås πολιτιστικής ιστορίας, πού θά τιμήσει τή γενιά μας και θά έμπνεύσει τή διάδοχη;

Στόν άσθενούντα άδελφό έν άγάπη

Τούτη τήν ώρα πού ό άδελφός καί συλλειτουργός Ίερώνυμος, ό προκαθήμενος τής Έλλαδικής Έκκλησίας, βρίσκεται στό κρεβάτι τής δοκιμασίας καί του πόνου, αφήνω πίσω κάθε προσωπική μου άμφισβήτηση ή παράπονο, καί στέκομαι κοντά του έν άγάπη καί προσευχή.

Ένα όλισθηρό βήμα σέ άτμόσφαιρα καταιγίδος του στέρησε τήν έλευθερία τής κινήσεως καί τής δράσεως. Η ευχή όλων μας, νά επιστρέψει συντόμως ύγιής στό ύπεύθυνο έργο του.

Όταν πρό τριετίας έβάδιζε πρός τόν Αρχιεπισκοπικό θρόνο τόν συνόδευσά μέ πολλές έλπίδες. Παρακάτω άναδημοσιεύω τό σχετικό κείμενο τής άδελφικής ύποδοχής καί τών χρηστών έλπίδων (Τό κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στό τεύχος 224, τής 1^{ης} Μαρτίου 2008, τής «Έλεύθερης Πληροφόρησης»).

Συμπτώματα καί... μηνύματα

Η τροχιά του Χριστοδουλικού άστρου ολοκληρώθηκε. Έκεϊνος τή σχεδίασε, ως έκπαγλη λάμψη φωτός. Η ιστορία τήν έζησε καί θά τή ζήσει πιεστικότερα καί πειστικότερα, ως χαοτική, έπικίνδυνη περιδίνηση κοσμικών φιλοδοξιών. Δέ θά δυσκολευτεί νά συνοψίσει τίς κρίσεις της. Καί δέ θά άποφύγει ακόμα καί άν κάποιοι τό θέλουν νά άποτιμήσει άκριβοδίκαια τά κίνητρα, τούς προγραμματισμούς καί τά άποτελέσματα.

Άκροβατώντας, τούτη τήν ώρα, στην περιοχή τής κρίσιμης άλλαγής, στό μετέχμιο τής άντικατάστασης φρουράς στόν άρχιεπισκοπικό θρόνο, δέ θεωρούμε πρόσφορο τό κλίμα γιά μιά από άπόσταση έπιστημονικής νηφαλιότητας σφαιρική έπισήμανση τών προβληματισμών καί τών κενών, πού αφήνει πίσω του ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Καί γι' αυτό, δέ θά μπορούμε στόν πειρασμό, νά συνθέσουμε ιστορικό δοκίμιο γιά τή δεκαετία

τῆς ἀρχιεπισκοπείας του καί γιά τὰ καμώματα τοῦ περιβάλλοντός του. Προτίμησή μας νά μιλήσουμε γιά τό «αὐριο». Γιά τήν καινούργια σελίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας, πού ἔχει ἀρχίσει νά γράφεται. Νά ἐμπιστευτοῦμε τὰ ὁράματά μας καί τίς ἀνησυχίες μας στίς διάδοχες προσωπικότητες, πού ἐπωμίζονται τήν εὐθύνη νά διαχειριστοῦν τὰ ἀτίμητα δῶρα τοῦ Οὐρανοῦ καί τίς εὐαίσθητες ἐλπίδες τοῦ λαϊκοῦ πληρώματος.

Θά στηλώσουμε τό βλέμμα στό βάθος τοῦ ὀρίζοντα. Στό «αὐριο» καί στό «μεθαῦριο». Ἀλλά μέ θησαύρισμα ἐμπειρίας καί μέ φακούς ἐκτίμησης, πού ἀναπόφευκτα προέρχονται ἀπό τό παρελθόν. Διαθέτοντας τό προνόμιο ἢ τήν ἀτυχία τῆς ἀμεσης, ὀπτικῆς, ἀκουστικῆς καί δημοσιογραφικῆς ἐπαφῆς μέ τὰ ἐκκλησιαστικά γεγονότα ὁλόκληρης τῆς τελευταίας, προβληματικῆς τριακονταπενταετίας καί ἔχοντας νωπές τίς ἐγγραφές τῆς Χριστοδουλικῆς δεκαετίας, θά ἦταν ἔξωπραγματικό καί ἀπρόσφορο νά ἰσχυριστοῦμε, πῶς ἀποκόπτουμε δυναμικά τό λῶρο, πού μᾶς συνδέει μέ τό βιωμένο παρελθόν, γιά νά ἰχνογραφήσουμε τά ὄνειρα καί τίς προσδοκίες γιά τή μέρα, πού ἀνατέλλει. Ἀπλά, θά προσπαθήσουμε νά κρατήσουμε τή θέση μας στήν κερκίδα τοῦ θεατῆ καί ἐπεξεργαστή ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Καί, σταθμίζοντας κάποιες φάσεις καί κάποιες συμπεριφορές τῶν πρωταγωνιστῶν της, θά μεταφέρουμε τὰ ἐρεθίσματα, πού προκύπτουν, ὡς μηνύματα ἐνδεικτικά καί δεσμευτικά, στή νέα, προεδρική, προσωπικότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί στό ἀνανεω-

μένο ὁργανωτικό ἐπιτελεῖο της.

Πόθος, παράκληση καί ἀδελφική προτροπή, τὰ κοσμικά ὁράματα τοῦ παρελθόντος νά μή σκιάσουν τόν ὀρίζοντα τοῦ κοντινοῦ μέλλοντος. Οἱ ἀμφίσημες καί ἀμφισβητήσιμες ἐπιλογές, πού στιγμάτισαν ἀρνητικά τό ἡγετικό κέντρο καί καταλέκισαν τό χιτῶνα μεγάλης μερίδας τῶν ἀνώτατων Λειτουργῶν τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, νά μή πρυτανεύσουν καί νά μή λειτουργήσουν κατά τήν καινούργια ἀγωνιστική διαδρομή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Μετά τή στάθμιση καί ἐκτίμηση τῶν συνειδητῶν ἢ ἀσυνειδητῶν, τῶν ἡθελημένων ἢ τῶν ἀθελητῶν ἀποκλίσεων καί μετά τή διασάφηση τῶν λαθῶν, νά ἀναθεωρηθοῦν τὰ ὁράματα καί τὰ προγράμματα, νά ἀναβαπτιστεῖ καί νά ἀναβαθμιστεῖ τό Συνοδικό προνόμιο τῶν διαδόχων τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καί νά ἐγκαινιστεῖ σελίδα διάφανης καί Ἀγιοπνευματικῆς ποιμαντικῆς στόν ὀγκῶδη τόμο τῆς νεότερης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Ἡ χάραξη τοῦ νέου δρομολογίου νά σηματοδοτήσῃ ἐπανεντροχιασμό στή χρυσή καί χαρισματική διαδρομή τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων μας. Στή δημόσια, πειστική κατάθεση τῆς ἀναλλοίωτης ἀληθείας. Τοῦ λόγου γιά τόν ὑπερούσιο «Λόγο». Καί τήν ἀνάδειξη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος σέ κυρίαρχη, λυτρωτική ἐμπειρία γιά τοὺς δρομεῖς τοῦ σύγχρονου βίου.

1. Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος δέν ἐπιτρέπεται καί δέ δικαιούται νά κινηθεῖ ὡς ἀπόλυτος μονάρχης. Ὡς ἐξουσιαστής καί ὡς δυνάστης τῶν συνεπισκόπων του καί ὁλόκληρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Ἡ προβολή τῆς ἀπαίτησης νά σιωπᾷ ἢ νά ὑποτάσσεται ταπεινά ἡ Συνοδική Συνέλευση στούς σχεδιασμούς καί στίς ἀπαιτήσεις τῆς προεδρικῆς καθέδρας ἐκφράζει πνεῦμα καί νοοτροπία ἀλλότρια τῆς Ἀποστολικῆς καί τῆς Πατερικῆς μας Παράδοσης. Ὁ θνεῖο δάνειο, πού ἐκτρέπει τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση σέ τυραννικό σχῆμα. Ἀποενεργοποιεῖ τό νόμο τῆς ἀγάπης. Καί ἀκυρώνει τή θεμελιακή ἐμπειρία τῆς «κοινωνίας» «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ἡ ἐκκλησιαστική μας ἱστορία, μακρά σέ χρονική διάσταση καί πυκνή σέ περιπετειώδεις ἀναμετρήσεις προσώπων, κατέγραψε τήν κρυστάλλινη βιοτή καί τή θυσιαστική δράση τῶν Ἐπισκόπων, πού διακινήθηκαν στόν Ἱερό Χῶρο, «ἐπισκοποῦντες μή ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδέ αἰσχροκερδῶς, ἀλλά προθύμως, μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλά τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Α' Πέτρ. ε' 2-3). Κατέγραψε, ὡστόσο καί τήν προβολή καί παρέλαση σέ χρόνους καί θρόνους ἐκκοσμικευμένης ἀντίληψης τοῦ ἡγετικοῦ ἐπισκοπικοῦ ρόλου ὑπερφιάλων θηρευτῶν τῆς ἐξουσιαστικῆς δόξας, πού βημάτισαν στά μονοπάτια τῆς σταυρωμένης, θεϊκῆς, ἀγάπης μέ βλέμμα ἀγέρωχο καί μέ πρακτική ἀλαζονικῆς ὑπερέξαρσης τοῦ προσώπου τους.

Τῇ ζημιᾷ, πού προκάλεσαν στήν Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ οἱ ἀλαζόνες καταχραστῆς τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος, τή βρίσκουμε πάντα μπροστά μας. Καί τήν πληρώνουμε ἀκρι-

βά, καθὼς ὑποχρεωνόμαστε νά σηκώσουμε τὰ βάρη τῆς ἐσωτερικῆς, ἐκκλησιαστικῆς ἀπορρύθμισης καί νά ἀπολογηθοῦμε στούς ἔξω, πού ἐγκαλοῦν ὁλόκληρη τήν ἐκκλησιαστική κοινότητα, ὅτι ἀνέχεται τήν τυραννία καί σκύβει, ταπεινωτικά, τό κεφάλι στούς σατραπίσκους ἡγεμόνες τῆς.

Στίς ἐξουσίες τοῦ κόσμου, ἐναλλάσσονται ἢ καί ἀντιμάχονται τὰ δύο σχήματα. Ἡ ἀρχή «τοῦ ἑνός ἀνδρός», πού συσπειρώνει τίς ἡγετικές ἀρμοδιότητες στό ἓνα πρόσωπο καί ἀφήνει ἀνέλεγκτη τήν κούρσα του. Καί ἡ δηλωμένη ὡς δημοκρατική διαχείριση τῆς ἐξουσίας, πού ἀσκεῖται συλλογικά, κοινοβουλευτικά καί ὑπόκειται στόν ἔλεγχο καί στόν καταλογισμό.

Ἡ ἐκκλησιαστική ἡγεσία, κατά τούς ἔσχατους καιρούς, συχνά ἀποτόλμησε νά διακηρύξει, πῶς ἡ δική της δομή διακινεῖται, ἀποκλειστικά καί μόνο, στίς τροχιές τῆς δημοκρατίας. Πῶς ἡ κάθε της πρωτοβουλία ἀποφασίζεται Συνοδικά, μέ διάλογο καί μέ τήν κατάθεση ὑπεύθυνης ψήφου. Καί πῶς, πρὶν ἀπό τήν ὀριστικοποίηση τῆς ἀπόφασης, ὁ πρόεδρος καί τὰ μέλη τοῦ Συνοδικοῦ σχήματος ἀπλώνουν τό αὐτί καί τήν κεραία τῆς ψυχῆς τους, γιά νά πιάσουν τήν ἀγωνία καί τόν προβληματισμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Εἶναι, ὅμως, σέ ὅλους γνωστό, ὅτι αὐτό, πού διακηρύσσεται μέ στεντόρεια φωνή, εἶναι πλαστό ἐπικάλυμμα τῆς τραγικῆς πραγματικότητος. Τοῦ ἄκρατου συγκεντρωτισμοῦ, πού ἀποενεργοποιεῖ τό Συνοδικό Κοινοβούλιο καί, κατά προέκταση, ἀποκόβει τούς πνευματικούς «πατέρες», ἀπό τὰ πνευματικά τους «παιδιά». Οἱ πολλοί φιμώνονται. Καί ὁ ἔ-

νας καμώνεται πώς διαφεντεύει έξ όνόματος όλων.

Καί πρέπει νά ύπογραμμίσουμε καί νά τονίσουμε μέ έμφαση, ότι «ή άρχή του ένός άνδρός» δέν προδίδει μόνο τά σύγχρονα σχήματα της δημοκρατικής διακυβέρνησης, αλλά άνατρέπει καί αυτό τό «σεπτό» καί Θεοΐδρυτο οίκοδόμημα της Έκκλησίας.

«Έκκλησία» είναι ή «σύναξη». Ή συναγωγή «έπί τό αυτό» όλων των άγαπημένων παιδιών του Θεού. Είναι ή συγκρότηση καί ή λειτουργία του Εύχαριστιακού Σώματος. Πού προσκαρτερεί «*τη διδαχή των άποστόλων καί τη κοινωνία καί τη κλάσει του άρτου καί ταίς προσευχαίς*» (Πράξ. β' 42). Πού τρέφεται καί έμποτίζεται μέ τό Σώμα καί τό Αίμα 'Ιησού Χριστού. Καί πού πορεύεται καταρτισμένο «*έν τῷ αὐτῷ νοί καί έν τη αὐτῇ γνώμη*» (Α' Κορινθ. α' 10).

Αυτή ή ταύτιση στην πίστη καί στη λατρεία καί στό άγιοπνευματικό βίωμα δέν χαλκεύεται μέ τό συγκεντρωτισμό όλων των έξουσιών στό ένα πρόσωπο, μέ τίς σατραπικές έντολές καί μέ την έπιβολή του νόμου της ταπεινωτικής καί έξουθενωτικής σιωπής. Χαλκεύεται στην τράπεζα του ισότιμου, άδελφικού διαλόγου καί έκπέμπεται πρός κάθε κατεύθυνση, μέ την άναφορά στην άποστολική πρακτική «*έδοξε τοίς άποστόλοις καί τοίς πρεσβυτέροις σύν όλη τη έκκλησία*» (Πράξ. ιε' 22) καί την έντιμη καί υπεύθυνη δήλωση «*έδοξεν ήμιν γενομένοις όμοθυμαδόν...*» (στ. 25) «*έδοξε τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι καί ήμιν...*» (στ. 28).

Καθολικό αίτημα, πού διατρέχει, άπ' άκρη σέ άκρη, τόν έλληνικό χώρο, κατά τη μεταβατική τούτη πε-

ρίοδο, είναι ή άποκατάσταση της Συνοδικής ίσοτιμίας των Συνοδικών Μητροπολιτών, ό επανεγκαινισμός του σοβαροϋ, «έν προσευχή», διαλόγου, ή μεταφορά στόν ιερό χώρο της Συνοδικής Συνδιάσκεψης όλων των προβληματισμών καί όλων των στεναγμών της έκκλησιαστικής βάσης καί ή μετάδοση άπό τό Συνοδικό κέντρο μηνυμάτων άποστολικής άδελφοσύνης καί συμπορείας των Έπισκόπων στό τραχύ μονοπάτι της σημερινής πολυδιασπασμένης ανθρώπινης οίκογένειας, σεβασμού των προσώπων, πού άπαρτίζουν την εύρύτατη έκκλησιαστική κοινότητα, καί άναθέρμανσης της ψυγμένης άγάπης.

2. Τό δεύτερο, παλλαϊκό αίτημα, πού ύποβάλλεται στό νέο Άρχιεπίσκοπο, είναι νά στήσει τό έπιτελεΐο του καί νά στελεχώσει όλόκληρη την Έκκλησία της Ελλάδος μέ προσωπικότητες, πού θά καταλάμπουν «φώς Χριστού» καί δέ θά δίνουν την παραμικρή άφορμή γιά ψόγο καί γιά κατακραυγή.

Βαρύ τό κλίμα, πού συναντάει μπροστά του. Όργισμένα τά πρόσωπα, πού διακινούνται στους δρόμους. Έπικριτικά καί καταδικαστικά τά σχόλια, πού άναρτώνται στα παράθυρα της δημόσιας ενημέρωσης. Ή έφοδος, κατά τούς έσχατους καιρούς, της διαφθοράς ή, άκριβέστερα, των διεφθαρμένων στοιχείων, των «*Θεῶ μη άρεσκόντων*» (Α' Θεσ. β' 15) στά ένδότε-

ρα του καταπετάσματος προκάλεσε καθολική σεισμική αναταραχή και άνοιξε ρήγματα στη σχέση του ποιμνίου με τους ποιμένες.

Τά περιστατικά δέν είναι λίγα. Ούτε επιδερμικά. Είναι πολλά και όλα επικίνδυνα. «Ίσασιν οί μεμυημένοι...». 'Ο νέος 'Αρχιεπίσκοπος έχει μπροστά του τό χάος. Και ό ίδιος, αναπνέει τή δυσωδία. Χρέος του νά κινηθεί δυναμικά και άποφασιστικά. Νά προωθήσει σέ βάθος τίς έρευνες. Νά ολοκληρώσει τίς διαδικασίες τής κάθαρσης. Νά άπαλλάξει τό 'Ιερό Θυσιαστήριο από τούς «φιλήδονους και φιλοχρήματους κληρικούς και από τά θερμοκήπια άθλιοτήτων». Νά φράξει έρμητικά τίς διόδους τής κολακείας, τής τεχνητής δουλοπρέπειας και του έπισκοπικού νεποτισμού, από τίς όποιες είσχωρούν οί άνάξιοι και σκαρφαλώνουν στά έκκλησιαστικά αξιώματα. Νά άνάψει τό λυχνάρι τής άνησυχίας και τής ύπευθυνότητας και νά ψάξει παντού, γιά νά βρεί τούς λίγους, τούς κρυμμένους ή άπωθημένους. Τούς άνδρες τής στέρεας πίστης, τής θερμής αγάπης και τής άμάχητης αγιότητας. Πού είναι «εύωδία Χριστού έν τοις σωζομένοις και έν τοις άπολλυμένοις» (Β' Κορινθ. β' 15). Και, πού έχουν τήν ικανότητα νά μεταφέρουν άνόθευτο τό Εύαγγελικό άγγελμα στά διψασμένα πλήθη. Αύτούς νά καλέσει στην έπάνδρωση των ιερών έπισκοπικών επάλξεων. Αύτούς νά διορίσει στά πολλαπλά κλιμάκια των έκκλησιαστικών ύπηρεσιών. Αύτούς νά συγκεντρώσει γύρω του, ως συμβούλους και ως συνεργούς και ως συνοδοιπόρους στην αναζήτηση των χαμένων προβάτων.

Μέσα στη χαοτική διακίνηση των επικρίσεων και των διαμαρτυριών, γιά τήν έκτροπή του διοικητικού όχήματος τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, ήχουν και οί άπαλές, μελωδικές άναφορές στους έντιμους και στους επάξιους, πού δουλεύουν ταπεινά, λησμονημένοι ή περιφρονημένοι, στον Άμπελώνα του Θεού, και πού ή ανάδειξή τους και ή άξιοποίησή τους μπορεί νά συντελέσει στη σωστή καλλιέργεια και στην πλούσια καρποφορία.

3. Πρόκληση μεγέθους, γιά τό νέο 'Αρχιεπίσκοπο, είναι ή αλόγιστη μεταφορά στον Όρθόδοξο έλληνικό χώρο τής κοσμικής προβληματικής, πού παγιδεύει, έπηρεάζει άρνητικά και άλλοτριώνει τά ποιμαντικά ανοίγματα κάποιων θρησκευτικών κοινοτήτων στον άναπτυγμένο και στον άναπτυσσόμενο σημερινό κόσμο.

Οί διεθνείς πολιτικοί και οικονομικοί όργανισμοί και τά κλιμάκια, πού συνεπικουρούν ή άντιπολιτεύονται στους σχεδιασμούς τους, έχουν δημιουργήσει ένα πλέγμα όραμάτων, ένα πίνακα στόχων και ένα συμβατικό γλωσσάριο, πού τά προβάλλουν και τά διαφημίζουν ως στοιχεΐα και έκφράσεις τής καίριας σύγχρονης προβληματικής. Και καλούν τίς όργανωμένες ομάδες και τά μεμονωμένα άτομα νά στοιχηθούν σέ κοινό άγώνα. Νά διαγκωνιστούν γιά τήν υπέρβαση των κατάλοιπων του «όλοκληρωτισμού» και τής «έκμετάλλευσης». Και

νά υπερμαχήσουν στην ανοικοδόμηση της παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας και στην κατακύρωση κάποιων συμβατικών προνομίων και δικαιωμάτων της ανθρώπινης προσωπικότητάς.

Τά συνθήματα γνωστά. Ἡ ἐλευθερία. Ὁ σεβασμός τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων. Ἡ ἀπονέυρωση τῶν ρατσιστικῶν κινήματων. Ἡ διευρυμένη ἀνεκτικότητα. Ἡ κοινή εὐμάρεια.

Ἡ μονόχρωτη καί συνεχῆς ἐπανάληψη τῶν ἴδιων συνθημάτων τὰ καθιστᾷ μοναδικά καί ἀποκλειστικῆς προτεραιότητας στό σχεδιασμό ἀνάδειξης τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Σά νά μὴν ὑπάρχει ἄλλος ὀρίζοντας ὁραμάτων καί προβληματισμῶν τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης.

Τό στένεμα αὐτό τοῦ ὀρίζοντα δέν πρέπει νά περάσει στήν Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γιατί διαγράφει τήν πνευματική ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου καί τόν ὑποβιβάζει στή στάθμη τῆς ἁλογίας, ζωϊκῆς κτίσης. Τό σύνθημα, πού εἰσάγεται, ἀπό πολλές διόδους, στό σύγχρονο κόσμο «αὔξηση τοῦ κατὰ κεφαλὴν εἰσοδήματος», εἶναι ταυτόσημο μέ τή μελαγχολικὴ ἐπισήμανση, πού ἀποτυπώνει καί ὑπογραμμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν Ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Κορίνθιους «*φάγωμεν καί πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Α΄ Κορινθ. ιε΄ 32).

Ἀλλὰ καί ἡ καθημερινὴ ὑποτίμηση τῶν ἡχηρῶν συνθημάτων, πού διεγείρουν τήν προσδοκία, τὴ μαχητικότητα καί τὴν ἀνταγωνιστικότητα τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητας, ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐξαγγελεῖς τους, ἡ ἀδιάντροπη καταπάτησή τους ἀπὸ

τούς παράγοντες τῆς ἐξουσίας καί τοὺς φορεῖς τοῦ πλούτου, ἐμβάλλει στὴ σκέψη τῶν ἀμερόληπτων ἀποδεκτῶν τους τίς ὑποψίες, ὅτι, πίσω ἀπὸ τὰ διεγερτικὰ συνθήματα καμουφλάρεται ἡ ἀπάτη.

Τό θέμα εἶναι πελώριο. Προσφέρεται ἀδιάκοπα σέ διερεῦνηση καί συζήτηση. Καί ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὅλο τὸ δικαίωμα νά στοιχειοθετήσῃ τὴν κριτικὴ Τῆς καί νά ἐκφέρει τὴν ἐλεύθερη καί ὑπεύθυνη ἀποψὴ Τῆς. Ἐκεῖνο, πού δέν Τῆς ἐπιτρέπεται, εἶναι ἡ ταύτιση τῆς προβληματικῆς Τῆς μέ τὴν προβληματικὴ τοῦ κόσμου καί ἡ ἐξάντληση τῶν πρωτοβουλιῶν Τῆς στήν τυπικὴ, ἐπικοινωνιακὴ ἀναμάσηση τῶν συνθημάτων τοῦ κοσμικοῦ χώρου, ἢ στὸν εὐκαιριακό, ἀνῶδυνο καί ἀναποτελεσματικὸ στιγματισμὸ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης, κοσμικῆς ἐπιδίωξης.

Τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας ταξιδεύει στήν ἀνοιχτὴ καί ταραγμένη θάλασσα τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ δέν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου». Γεύεται τὴν ἀγωνία τῆς ἐγκόσμιας διαπλοκῆς. Ἀλλὰ ἔχει τὴν ἀποστολὴ καί τὴν ὑποχρέωση νά ξεπερνάει τίς φθοροποιῆς ἐγκόσμιες διαμάχες, νά ὑψώνει νοῦ καί καρδιά στὸν κόσμο τοῦ Θεοῦ καί νά βιώνει τὴν ὑπερουσία ἀλήθεια καί τὴν συνειδησιακὴ ἐλευθερία. Ὁ λόγος Τῆς καί τὸ κήρυγμά Τῆς εἶναι ἄλλης προέλευσης, ἄλλης ποιότητας καί ἄλλης στόχευσης. «*Οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγος, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως*». Δέν πείθει μέ τὸ ἀράδιασμα ἀνθρώπινων στοχασμῶν καί διαλεκτικῆς ἐγκόσμιας. Ἀλλὰ μέ τὴ δυναμικὴ καί ἀποδεικτικὴ παρέμβαση τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἔτσι,

ὥστε ἡ ἀφομοίωση τοῦ λόγου ἀπό τό πληθος τῶν ἀποδεκτῶν «μή ἦ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ» (Α' Κορινθ. β' 4-5).

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος πρέπει νά φέρει στήν ἐπικαιρότητα αὐτά τά μηνύματα. Νά ἀποκλείσει τόν πολιτικό λόγο. Νά διακόψει τή δημοσιογραφική καί τηλεοπτική φλυαρία, πού ἀναζωπυρώνει τά πολιτικά πάθη καί καταψύχει τήν ἐκκλησιαστική διαλεκτική. Νά ἀφήσει στόν ἱερό, μουσειακό τους χώρο τά φλάμπουρα καί, στά πεζοδρόμια τῆς πολιτικῆς ἀντιπαράταξης, τό συρφετό τῶν λαοσυνάξεων. Καί νά ὑψώσει, μέ δύναμη καί πεποίθηση, τό ἕνα καί μοναδικό σύμβολο. Τό Σταυρό. Τήν ἀλήθεια, πού τή διψάει καί τήν ἀναζητάει ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Τήν ἀγάπη, πού τήν πρόδωσε ἡ κοσμική ἐγωπάθεια καί πού μένει θησαυρισμένη καί κρυμμένη στή θυσιαστική πράξη τοῦ Γολγοθά. Τό «πλήρωμα» καί τήν καταξίωση τῆς «νῦν» ζωῆς, πού ὀλοκληρώνεται μέσα στήν ἐκκλησιαστική κοινότητα, «ἐν κοινωνίᾳ» μέ τόν σταυρωμένο καί ἀναστημένο Κύριο. Καί τή λάμψη, πού καταυγάζει τόν ἀνοιχτό ὀρίζοντα, καί ἐγκαινίζει τήν αἰωνιότητα.

4. Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος καλεῖται, ὄχι μόνο νά προβληματιστεῖ καί νά προβληματίσει τούς Συνοδικούς συνεπισκόπους του κατά τούς σχεδιασμούς τῶν νέων ποιμαντικῶν ἀνοι-

γμάτων, ἀλλά νά κάνει βήματα τολμηρά καί ἀποφασιστικά, ὥστε νά ἀποφύγει ὁ ἴδιος τόν ἐξανδραποδισμό, πού ἐπιβάλλει ὁ δαίμονας τοῦ πλούτου καί τῆς χλιδάτης ἐμφάνισης.

Ὁραμα τῶν βασιλιάδων καί τῶν ἡγεμόνων ἦταν καί εἶναι ἡ ἀτελέσφορη ἄμιλλα, γιά διόγκωση τοῦ συναγμένου πλούτου καί ἡ ἀνταγωνιστική ὑπερφόρτωση τῆς ἐπένδυσης μέ χρυσά καί μέ πολίτιμους λίθους. Ἀπό τήν ἀρχαιότατη ἐποχή, ἴσαμε σήμερα, ὁ ἔρωτας τῆς χλιδῆς καί ἡ δίψα τοῦ πλούτου δέ συνάντησαν τόν κορεσμό. Ἀντίθετα, ἡ διήθηση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καί πρὸς τά κατώτερα στρώματα τῆς ἀνθρώπινης μάζας, διεύρυνε τόν κύκλο τῶν πεινασμένων καί διψασμένων γιά πλουτισμό καί γιά ἐξεζητημένη ἐπένδυση.

Καί δέν κρύβεται καί δέν ἀμνηστεύεται ἡ διεύρυνση αὐτή, ἔφτασε καί στούς οἴκους τῶν Ἀρχιερέων, τῶν Ἱεουργῶν τοῦ Μυστηρίου τῆς ἁκρας ταπείνωσης τοῦ Θεοῦ Λόγου καί τῶν συνεχιστῶν τοῦ Ἀποστολικοῦ κληρύγματος, πού διδάσκει καί ἐντέλλεται τήν περιφρόνηση στά ἄμετρα πλοῦτη, τήν ἐπανάπαυση στήν αὐτάρκεια καί τή διοχέτευση τῶν περισσευμάτων στά ἔργα τῆς ἀγάπης.

Πολύς ὁ λόγος, κατά τόν τελευταῖο καιρό, γιά τή χρυσοφόρο Ἀρχιερωσύνη, γιά τά ἀποθεματικά τῶν δισεκατομμυρίων, γιά τήν ὑπερφορτωμένη μέ στολίδια καί μέ κεντήματα ἀμύθητης ἀξίας ἀρχιερατική ἀμφίεση, γιά τίς προκλητικές λιμουζίνες καί γιά τίς διακοπές σέ κέντρα καί σέ ξενοδοχεῖα, στά ὁποῖα συνάγεται καί συνευωχεῖται ἡ διεθνὴς ἀδιαντροπία τῆς

ύλοφροσύνης καί τῆς ἐξεζητημένης ἐπίδειξης.

Καιρός νά μπεῖ φρένο. Νά πάψουν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες καί λειτουργοὶ νά ἐντυπωσιάζονται καί νά μαγεύονται ἀπὸ τὸν πλοῦτο καί νά ὑποκύπτουν στὸν πειρασμὸ τῆς χλιδᾶτης ἐμφάνισης. Ἀπὸ τὸ Ἱερό μας Εὐαγγέλιο ἀναδύεται ἓνα παράδειγμα καί ἓνα μάθημα. Ὅτι ἡ ἡβελημένη «πτωχεία», διαμορφώνει τὸ ἀληθινὸ μεγαλεῖο. Ἀφήνει νά λάμψει ὁ ἐσωτερικὸς πλοῦτος. Ἀκτινοβολεῖ τὴν πράξη, πού ἐμπνέει καί αἰχμαλωτίζει.

«Ἐστω οὐχ ὁ ἐξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καί περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέος καί ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής» (Α' Πέτρ. γ' 3-4).

Δέ μᾶς συνέχει ἡ ἀφέλεια, ὥστε νά πιστεύουμε, πὼς εἶναι δυνατό, μόνο μέ τὴ λιτὴ ἐμφάνιση τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου, ἢ μέ κάποια δυναμικὴ πρωτοβουλία του, νά ἐκλείψει ἡ δίψα τῆς χλιδῆς ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν Ἀρχιερέων. Φοβοῦμαστε, ὅτι ἡ ἀντίσταση θά εἶναι πεισματική. Ἀλλὰ τὸ φράγμα πρέπει νά στηθεῖ. Καί τὰ παραδείγματα τῆς Πατερικῆς πτωχείας νά πληθύνουν.

Σύμφωνα μέ τὴ μακραίωνα παράδοσή μας, οἱ γνήσιοι ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μας ἐνσαρκώνουν τὸ πνεῦμα τῆς λιτότητας καί τῆς αὐθόρμητης, θεληματικῆς υἱοθέτησης τῆς φτώχειας.

Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά εἶναι πλούσια σέ εἰσφορές τῶν πιστῶν καί σέ προσφορές πρὸς τὰ ἀδύνατα καί

ἐμπερίστατα μέλη Της. Πρέπει, ὅμως, νά εἶναι φτωχή, πάμφτωχη, στὴ διαβίωση τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν Της.

Ἡ Ἐκκλησία ἐμπλουτίζεται μέ τίς εἰσφορές τοῦ ποιμνίου Της, πού τίς ἀξιοποιεῖ γιὰ νά ἐλαφρύνει τίς δοκιμασίες τῶν παιδιῶν Της. Ἀλλὰ τὰ στελέχη Της, οἱ ποιμένες Της καί διδάσκαλοί Της, πού διδάσκουν, καθοδηγοῦν καί ἀγιάζουν τὸ λαό, εἶναι ταγμένοι νά διαβιοῦν μέσα στὴ λιτότητα καί στὴ στέρηση. Τούς ἀρκεῖ ὁ πνευματικὸς χορτασμός ἀπὸ τὴν ἔκχυση τῆς θείας Χάριτος καί ἀπὸ τὴν ὑπερούσια Τροφή τοῦ Κυριακοῦ Σώματος καί Αἵματος. Τούς ἱκανοποιεῖ καί ἡ λιτὴ, μοναστηριακὴ τράπεζα καί ἡ ἀπλή, διακριτικὴ, ἐξυπηρέτηση τῶν ποικίλων ἀναγκῶν τους. Ὅλες οἱ ἄλλες ὑλικές παροχές πρέπει νά περάσουν στὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα, νά κλείσουν ἀνοιχτές πληγές, νά θερμάνουν παγωμένες καρδιές, νά ἀνοίξουν τοὺς κρουνοὺς τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἀνοίξαμε τὴ βίβλο τῶν συμπτωμάτων, πού ἐμφανίστηκαν στὸ διοικητήριό τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθόν καί σκότισαν τὸν ὁρίζοντα. Καί ἐγγίσαμε τὸ δάχτυλο σέ μερικά ἀπὸ αὐτά. Παράλληλα, ἐπιχειρήσαμε νά φωτίσουμε τὰ μηνύματα, πού οἱ διαπιστωμένες ἐκτροπές στέλλουν στὸ νέο πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει ὅλο τὸ δικαίωμα νά περιφρονήσει ἢ νά

Ποιμαντικές Έπισημάνσεις απ' τήν Παγκόσμια Ὁρθοδοξία

Ἡ κρυφή κάμερα τῆς ψυχῆς.

(Πολύς λόγος γίνεται τά τελευταῖα χρόνια γιά «ἠλεκτρονικό φακέλωμα», γιά «προστασία προσωπικῶν δεδομένων» καί ἄλλα παρόμοια. Αὐτό εἶναι καί τό θέμα τοῦ ἄρθρου πού ἀκολουθεῖ. Συγγραφέας του εἶναι Ρουμάνος ὀρθόδοξος ἱερέας, καί ἐκθέτει, μέ βάση τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, κάποιο προβληματισμό, πού σπάνια συναντᾷ κανεῖς σήμερα στόν τόπο μας. Τα ἄρθρο τό πήραμε ἀπό τή ρώσικη ἱστοσελίδα Pravoslavie.ru/OrthoChristian.com, πού τό μετέφρασε στά ἀγγλικά ἀπό τή ρουμανική ἱστοσελίδα www.doxologia.ro).

ἀπορρίψει τούς στοχασμούς μας καί τίς κρίσεις μας. Ἔχει, ὅμως πιστεύουμε καί τή σοφία καί τήν εὐχέρεια, νά σκύψει μέ προσοχή, νά ἐπεξεργαστεῖ τό ὕλικό καί νά χαράξει μιά πρακτική ἀπαγγίστρωση ἀπό τό ἔλος τῆς πα-
ρακμῆς καί ἀναζωογόνησης τοῦ ἀπο-

στολικοῦ ἔργου.

Ἄν συμβεῖ τό δεύτερο ἐνδεχόμε-
νο, μιά λάμψη θά διαφανεῖ στόν ὀρί-
ζοντα. Καί στίς ψυχές θά ἀνατελεῖ ἡ
ἐλπίδα.

**Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**

Σήμερα μαζί μέ τίς εὐχές θά ἐκφράσω καί πάλι τήν ἐλπίδα μου ὅτι μετά τήν πλήρη ἀνάρρωσή του ὁ ἀδελφός Ἱερώνυμος θά τολμήσει νά ὑπερβεῖ καί τά Ἀρχιεπισκοπικά ὀλισθήματα τά ὁποῖα ἐταλαιπώρησαν καί ἀμαύρωσαν τήν τρι-
ετῇ θητεία του στόν Ἀρχιεπισκοπικό θρόνο.

M.A.M.N.

Είδα πρόσφατα στο διαδίκτυο κάτι, πού προκαλεί όντως ίλιγγο. Υπάρχουν σήμερα μέσα, πού χρησιμοποιούνται για τήν καταγραφή ήχων και εικόνων, μέ τρομακτικές ικανότητες. Μικροκάμερες κρυμμένες στο πέτο ενός σακακιού, σ' ένα μολύβι, στά γυαλιά, στο τηλέφωνο, σ' ένα καπέλο. Όλ' αυτά στοχεύουν στο να καταγράφουν και να δημοσιοποιούν κρυφές και βέβαια ιδιάζουσες πλευρές τής προσωπικής σου ζωής. Σήμερα, κάθε συμβάν μπορεί να καταγραφεί σ' ένα κινητό τηλέφωνο ή σέ μιά κάμερα κρεμασμένη όπουδήποτε. Κάθε τόπος στη γή παρακολουθείται εύκολα και, μέ τή βοήθεια του «Google Earth», μπορείς να δείς ακόμα και τό καπέλο στο κεφάλι μιās γηραιās κυρίας, πού στέκεται στον Πύργο του Άιφελ· μπορείς να «περιδιαβάσεις» σ' ένα δρόμο, καθώς τόν παρατηρείς μέσω δορυφόρου· μπορείς να βλέπεις ένα νεοσσό κουρούνας να αναπτύσσεται συνεχώς στη στέγη ενός σπιτιού στη Βοστώνη. Όλα καταγράφονται σέ βιντεοκάμερα και μπορούν να «βγούν στη φόρα», όπως λέμε. Κάθε λεπτομέρεια, όσοδήποτε μηδαμινή και αν είναι, μπορεί να τεθεί σέ κοινή θέα μπροστά στά μάτια του φιλοπερίεργου πλήθους. Τά βλέμματα βέβαια πέφτουν καταιγιστικά κυρίως πάνω στους άστερες· ή ιδιωτική τους ζωή παραβιάζεται, κατασκοπεύεται και παρακολουθείται παντού. Άκόμα και κοινοί, μή διακεκριμένοι, άνθρωποι μπορεί να βρεθούν στο στόχαστρο τών αδιάκριτων ΜΜΕ, έπειδή κατέχουν, π.χ., μιά σημαντική έπαγγελματική θέση. Γενικά δέν

μπορείς να κρυφτείς από τό έρευνητικό βλέμμα του «Big Brother», ακόμα κι αν χωθείς σέ μιά τρύπα στη γή. Στην καταναλωτική κοινωνία μας κάποιοι πασχίζουν να μιμηθούν τόν Παντεόπτη Θεό μέ τρόπο άτσαλο και τερατώδη. Οί νέες δομές έπιτηρήσεως και ασφάλειας προσπαθούν μάταια να ανταγωνιστούν τόν Παντογνώστη Θεό.

Στή Βασιλεία του Θεού, κάθε τί, πού είναι κρυφό θά φανερωθεί και θά κριθεί ένώπιον πάντων. Τά κρύφια τής ανθρώπινης ψυχής θά έκτεθούν σέ κοινή θέα μπροστά στά μάτια μυριάδων άγγέλων και συνανθρώπων μας, και θά γίνουν αίτια παγκόσμιου θρήνου και άσταμάτητου κοπετού. Τά άρχεία τής άτομικής μας «ύπηρεσίας ασφάλειας» θά άποκαλυφθούν και όλοι θά τά βλέπουν, ακόμα και εκείνα, πού προσπαθήσαμε να καταστρέψουμε. Έτσι θά παρουσιασθεί καθαρά, μέ ακρίβεια και χωρίς διφορούμενες έρμηνείες, ή άπόλυτη αλήθεια για κάθε πρόσωπο. Όλα θά ζυγιστούν και θά μετρηθούν από τήν δίκαιη και άγαπητική κρίση του Θεού, και θά αποτελέσουν τή βάση πού θά στηριχθεί ή αίώνια εύλογία, ή αντίθετα ή αίώνια καταδίκη μας. Η είσβολή τών σύγχρονων συστημάτων παρακολούθησης στη ζωή μας: ήλεκτρονικών, κομπιούτερ, δημοσιογραφικών, πολιτικών, κτλ, έρχεται σά προάγγελος του ότι όλη ή κρυφή αλήθεια θά διακηρυχθεί κάποτε από ψηλά, από τήν όροφή του κόσμου.

Έρχόμαστε όλο και πίο κοντά ό ένας στον άλλο· ζούμε σέ ένα παγκόσμιο πολυάνθρωπο χωριό, και όμως

νιώθουμε όλο και περισσότερο μόνοι, όλο και πιο απόμακροι από τους άλλους ανθρώπους. Είμαστε κοντά σωματικά αλλά αποστασιοποιημένοι ψυχικά. Ή, γιά νά τό ποϋμε καλύτερα, τά σώματά μας δέν έρχονται κοντύτερα· μάλλον, συνθλίβονται όλο και πιο πολύ από τά υλικά πράγματα, ένω ή ψυχή γίνεται όλο και πιο μικρή, γι' αυτό και μάς φαίνεται τόσο απόμακρη και τήν ξεχνάμε.

Τί μάς μένει λοιπόν νά κάνουμε; Είμαστε υπό παρακολούθηση, «φακελωμένοι». Υπάρχουν πολύ περισσότερα ήλεκτρονικά μάτια, απ' όσα φανταζόμαστε, πίσω από τά όποια κρύβονται καλές ή κακές μας προθέσεις, πού έμεϊς δέν τίς φανταζόμαστε. Όλα είναι γνωστά γιά μάς. Γιατί «θέατρον έγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καί άγγέλοις καί άνθρώποις» (Α' Κορ. δ' 9). Σά νά παίζουμε σέ μία γιγάντια σκηνή, φωτισμένη έκτυφλωτικά από χιλιάδες προβολείς. Δέν μπορούμε νά δοϋμε αυτούς, πού μάς βλέπουν από γιγαντοοθόνες, άόρατοι γιά μάς, και οι όποιοι γίνονται όλο και πιο πολλοί.

Τό μόνο σωστό και σίγουρο, πού μάς μένει νά κάνουμε, είναι νά ζοϋμε σύμφωνα μέ τήν Άλήθεια, δηλαδή μέ τό Χριστό. Έτσι μόνο θά αποφύγουμε νά νιώσουμε αίσχυνή γιά κάτι, πού κάναμε. Δηλαδή νά κάνουμε μόνο τό καλό. Πρέπει νά ζοϋμε σά νά είμαστε, (και πράγματι είμαστε), κάτω από τό φιάνθρωπο βλέμμα του Θεού. Ή κρυμμένα κάμερα της ψυχής είναι ό θάλαμος του Αγίου Πνεύματος. Εκεί, ή θεία άγάπη του Νυμφίου Χριστού πανηγυ-

ρίζει χαρίζοντας άθανασία.

Φρονήματα μετάνοιας, συμπόνιας και συγγνώμης δέν μπορούν νά καταγραφούν άκόμα και από τίς πιο έξελιγμένες συσκευές. Ό φόβος μήπως άποκαλυφθούν προσωπικά άπόρρητα έχει λόγο ύπάρξεως μόνο όπου υπάρχουν πράγματα, πού δέν άντέχουν στο φως. Ένα πρόσωπο έναρετο, φιλεύσπλαχνο και πιστό πολιτεύεται στη ζωή μέ τρόπο φυσικό, χωρίς κρυφές κηλίδες, μέσα στα πλαίσια της όμαλής, κοινής πρακτικής των ανθρώπων. Όποιοσδήποτε και άν τον παρακολουθεϊ, άκόμα και στην οικιακή του ζωή, δέν πρόκειται νά δει τίποτε άλλο παρά μία ζωή γεμάτη Θεό και μία ζωντανή πραγματική άγάπη βουτηγμένες μέσα στην προσευχή.

π. Ιωάννης Valentin Istrati

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Εκκλησιαστικής Ένημέρωσης

Κωδικός 2360

Ιδιοκτήτης - Έκδότης

ό Μητροπολίτης

Αττικής και Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αύλων Αττικής

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά

Ιωαννίνων 6, Μοσχάτο

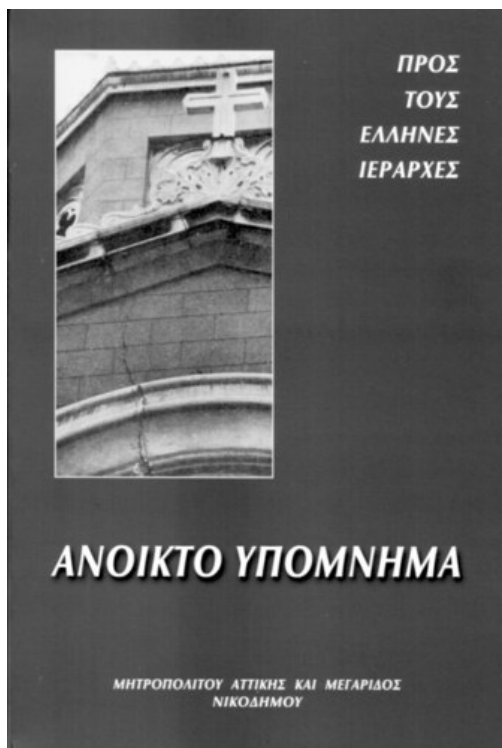
ISSN 1790-482X

Υπόμνημα
στis συνειδήσεις τής Εκκλησιαστικῆς
ἡγεσίας,
πού τυπώθηκε τό 1981
καί ζητεῖται ἐπίμονα
ἀπ' τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα
τοῦ 21ου αἰῶνα

ΚΑΤΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ένα μικρό βιβλίο,
κατάθεση
ἀγάπης καί πόνου,
ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliροφοrisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο
(γιά μία γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ
Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr